

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GENARU, OVIDIU

Poezii : antologie : 1967-2017 / Ovidiu Genaru ; pref. de George Bălăiță. -

București : Cartea Românească, 2018

ISBN 978-973-23-3295-5

I. Bălăiță, George (pref.)

821.135.1

Ovidiu Genaru

Poezii

Antologie

1967 – 2017

Prefață de George Bălăiță

Grupul Editorial Cartea Românească

Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, 2018

Editura Cartea Românească este un imprint

al Editurii Cartea Românească Educațional

www.cartearomaneasca.ro

Sumar

Câteva detalii / 5

Într-o grădină publică, tăcută... / 8

NUDURI • 1967

Nedeflorată e lumea în calea poetului / 15

Printre sfeșnice de mesteceni căutând / 15

Ele dorm profund căci profetul / 16

Nud de vișin! / 16

Sfâșietor țipă păunul la revărsatul / 17

În lumina amicală a lunii / 17

O, ritualuri de spălare a femeilor! / 18

Sub stelele nalte corăbierii și turnurile / 18

Stau întins pe nisip / 18

Pubere aromate se desprind din strânsoarea / 19

Rozul electric al unei garoafe / 19

Ceva în lume s-a stins / 20

Așa e fecioara. Se ferește de raza / 20

Înaintează ușor, nu-mi tulbura locul. / 21

Marea, marea, stol de libelule iluzorii / 21

Du-mă în câmpul cu maci și culcă-mă / 21

În curând vei vedea neprihănitele / 22

În țara în care am poposit, zodiile / 22

Din toate fiicele marginilor apei / 23

O, vânătoarea cu șoimi și cornul lunii / 23

Vânturile / 24
 Una în uralele trupului ei face șpagatul / 24
 Dar unde sunt acele ființe
 numite marile fericiri ale dimineții? / 24

ȚARA LUI PI • 1969

Dinți de ferăstrău / 27

Marea / 27

Schimbări / 27

Osteniți / 28

Zăcământ / 28

Liliecii / 29

Stelă / 29

Confuza seară din coliba paznicului / 30

Mari evaziuni / 30

Cuvântul / 31

Boală grea / 31

Mereu împotrivă / 32

Altfel / 32

Vânătoare / 33

În zori / 33

Foc / 34

Culoarea cenușii / 34

La poalele rochiei / 35

Spiritele seara / 35

Discordie / 36

Învățătură / 36

Fructe / 36

Oracol / 37

PATIMILE DUPĂ BACOVIA • 1972

Într-o nobilă mahala / 41

Drăguța forță din pistonul cu aburi / 41

Această panglicuță roz din anul 1920 / 42

Albele corturi ale copilăriei / 42

Crepuscul / 43

Societate / 43

Preafericitul bacovia / 44

Bau-bau / 44

Să trăiești în paie / 45

Ca soarele după bătălia de la rovine / 45

Veche dugheană / 45

Promenadă / 46

Vino la căsuța ta albă / 46

Corbul de dimineață / 47

Cremvurști și bere / 47

Țăranii s-au urcat în cer / 48

Tapiserie / 48

Plouă în provincii / 48

Ochi verzi ca iarba / 49

Umoristul gotic Max / 50

Noaptea pe strada mare / 50

Nu numai cu flori / 50

Viața prin măhălălele lui noiembrie / 51

Au înflorit cartofii-n mahala / 51

Încă sunt în putere / 52

Primăvara cântă haendel bach vivaldi / 52

Colet / 53

Nu mai sunt violete pentru fete / 54

Fluvii de miasme / 54

Halvale cacofonii / 54

Soclul / 55

BUCOLICE • 1973

O singură rază / 59

Cavaler al frunzei de ulm / 59

Pe un drum rău pietruit / 60

Sfârșitul vacanței / 60

Aș mai fi stat în vară / 61

Decembrie / 61

Aș vrea / 62

Vino la orele ceaiului / 62

Nepotriviri / 63

Cândva / 63

Noapte și vinovăție / 64

Aud trenuri / 64

Miazănoaptea / 65

Sunt zile / 65

Amurg / 66

Fericit / 66

Frică / 67

Noroc / 67

Scrieri / 68

Artist / 68

GOANA DUPĂ FERICIRE • 1974

Ah pentru ce / 71

Mă chemați / 71

Cimbru argintiu / 72

De la început / 72

Sunt nopți / 73

Zborul cărăbușilor / 73

Mântuire / 74

Poetul bătrân / 75

Goana după / 75

Nimeni nu se recunoaște înfrânt / 76

Comedie / 76

Cel dintâi / 77

Gramofonul / 77

Potrivit / 78

Năluci / 78

Fotografie / 79

Uneori alteori / 79

Multe feluri de zile / 80

Ploua la Sighișoara / 81

Mila Mila umblă haihui pe coclauri / 81

În vizită la o bătrână care / 82

În turn / 83

Nu / 83

MADONA CU LACRIMI • 1977

Tăcerea / 87

Înțeleptul / 87

Peștera ciclopului / 88

Madona cu lacrimi / 88

Odinioară / 89

Biserica astrală / 93

Oul / 94

Literă / 94

Stelă / 95

POEME RAPIDE • 1983

Seară și noapte la granița anilor / 99

Rocă / 100

La proces / 100

Stea de cartof / 101

Cu psihiatrul / 101

Dragoste cu ciorapi ieftini / 102

Cartoful și Shakespeare / 103

Râd / 103

Uneori / 104

Biografie / 104

Poveste creștină / 105

Joagăr / 106

Ora haș / 106

Abrupt / 107

Frânghia stelară / 107

Pe trotuar / 108

Structura pulberii / 108

Luni marți miercuri și altele / 109

Puțin / 109

Țândări / 110

Fotografia nopții / 111

Când / 112
 Voci rupte / 113
 La colțul străzii / 114
 Informații / 115
 Convulsii / 117
 Proportia / 117
 Tot mai târziu / 118
 Eretic / 119
 Amănunte / 120
 Vecini / 120
 Am vrut / 121
 Ziua care / 121
 Procesul verbal al zilei de 10 iulie / 121
 Sincopă / 123

FLORI DE CÂMP • 1984

Liliac alb, norocos / 127
 Flautul / 127
 Părea / 127
 Încornorați / 128
 Mă face să cred / 128
 Pedepsă / 129
 Arta desenului / 130
 Binefăcătoarea / 130
 Văduva / 131
 Firul de praf / 131
 Amânare / 132
 Capra, țapul / 132
 Patru parfumuri / 133
 Către bătrâni și văduve / 134
 Doar împreună / 134
 „Ars amandi”, cu adnotări / 134
 Adresa / 135
 După perdeaua / 136
 Poșeta / 136
 Comparații / 137

Jurnal / 137
 Vecina / 138
 Pângărit mi-e sufletul / 139
 Prea mult, prea puținul / 139
 Rutina / 140
 Fardurile / 140
 Pocăința / 141
 Desfrânata / 141
 Nu singură / 142
 Peste noapte / 142
 Scene pictate pe un vas grecesc / 143
 Curtezanul / 143
 Efectele lunii / 144
 O greșală / 144
 Versuri care frăgezesc carnea / 145
 Spre templu / 146
 Superlativul / 146
 Cu arta mi-am corectat viața / 147
 Doamne, nu-mi răspunde / 147

AM MAI VORBIT DESPRE ASTA • 1986

La dentist / 151
 Miercurea mea / 151
 Două chei aceeași broască / 152
 Vine întunericul / 152
 Concentric / 153
 Xenon / 153
 Afișe / 154
 Nemuritorul / 154
 Recreația mare / 155
 Iubite amice / 156
 Stetoscopul / 156
 Un pumn de mază verde / 157
 Pavilion de vânătoare / 157
 Emigrant / 158
 Joc / 158

Înfățișare fluidă / 159

O perlă / 159

PATIMILE DUPĂ BACOVIA

(antologie – inedite) • 1986

Fractură / 163

Cu vagonul de vite / 163

La urma urmei / 164

La pândă / 164

Ca și ieri / 165

Blazonul / 165

Ușa ce dă în gol / 166

Ziua de mâine / 166

Adio și rouă / 167

Autoportret la 50 / 168

ORIENT, PARDON • 1999

La margine de paradis / 171

Mița biciclista / 171

Gintă latină / 172

Amor constantinopolitan / 173

Rolul frunzei în provincii / 173

Boală albastră / 174

Burghezie / 175

Tragedie / 175

Scrisoare către capitala Dolhascăi,
unde viețuiește Julien Ospitalierul / 176

Zaț / 176

Cronica evenimentelor / 177

Cartierul gării / 178

Bacăul, în Enciclopedia Minerva, 1929 / 178

Coloniale / 179

Tir popular / 180

Politichia și interesele / 180

Lumi crepusculare / 181

Progres / 181

Surghiun / 182

Clementina Sânișor / 182

Zoo / 183

TRANDAFIR CU VENELE TĂIATE • 2008

Inocenți și flecari / 187

Vor fi / 187

Iată și ziua / 188

Până nu se întunecă / 188

Suflete moarte / 189

Vânt țigănesc / 189

49 / 190

1979 / 190

Nimeni / 191

Cetatea aceea / 192

Fund de secol / 192

De ce / 193

Grădină de vară / 193

Deșertăciune / 194

Invizibilul / 194

Oameni pustii / 195

48 / 195

Moartea mamei / 196

Gata / 196

Priveliște la Agapia / 197

Trandafiri / 197

Frânt / 198

Creier spălat / 198

Muntele / 199

1977 / 199

Moliile lui Dumnezeu / 200

Salve de cuci / 200

În pauze / 201

Azi sunt curat / 201

Deodată / 202

Însă / 202

După Revoluție / 202

Pasărea și colivia / 203

Cristina / 204

Regăsire / 204

Din nou / 205

Până de înger / 206

GRAFFITI. AFIȘE. INSOMNII • 2014

Graffiti ilicit / 209

Cine / 210

Bici / 210

Acolo / 211

Insomnii / 212

Afiș 3 / 213

Proces verbal 29 sept. 1979 / 213

Un înger / 214

Floare de vișin / 214

Sarea senectuții / 215

Aveam întrebări pentru / 215

O singură dată / 216

Motanul Zoro / 217

Roata țiganului / 218

Tatuaje / 219

Graffiti pe mare / 219

Ultimul / 220

TERAPIA CU ÎNGERI • 2016

Mărturisiri / 223

Microbii / 223

Ziua când bibliotecile vor arde / 224

Asemeni bunului măslin / 225

Ubicuu / 225

Conținuturi secrete / 226

Rușine / 226

Heraldică / 227

Florența / 227

Londra / 228

Stockholm / 228

Toledo / 229

Etna / 229

Oslo / 230

Veneția / 230

Spre Rhodos / 230

Provence / 231

Lesbos / 231

Yorkshire / 232

New York, 1980 / 232

Atena / 233

Finca Vigia/Havana / 233

Ierusalim / 233

Amsterdam / 234

Nevoia de îngeri / 234

Poezia cu perle de pupăză / 236

Anchetarea unei lacrimi / 237

Zaț / 238

Întuneric progresiv / 238

Noi vrem un termen / 239

Poemul are rana lui / 240

Am fost / 241

INEDITE. RESCRISE • 2017

La opt / 245

Victimă colaterală / 249

City break / 250

Imprimeuri / 250

Cola / 251

Eco / 251

Locuri înguste / 252

Sex pe autostradă / 255

Bodegă / 255

Domnilor / 256

Ifose globale / 256

Biblioteca celestă / 257

Capodoperă / 261

Colibița / 262

Dialog cu Anton Pavlovici Cehov într-o cizmărie / 263

Vârf / 265

Domnilor (variantă) / 265

Sălașul somnului / 266

Vai vouă / 268

Fatalitate / 268

Bijuteriile / 269

În peșteră / 269

Ce mai contează / 270

Un ostatec al ploii / 270

Cod de bare / 274

Criticilor mei / 274

Accident / 276

La opt / 277

Fișă biobibliografică / 285

Referințe critice / 291

Într-o grădină publică, tăcută...

Când îl gândesc pe Ovidiu, am nouă ani. Vârsta cu care începe aventura bărbatului în lume. Atunci, viața este cu totul de partea lui, moartea nu există. Bipedul inteligent de nouă ani știe tot. Cu timpul, formidabila înzestrare inițială se diminuează considerabil. Dacă destinul, și întâmplarea și norocul îți îngăduie să traversezi nisipurile mișcătoare dintre 80 și 90 de ani, cred unii, s-ar putea să ai parte de întâmplări ieșite din comun, să recapeți câte ceva din ce părea pierdut în copilărie, ba chiar mai mult, să-l întâlnești, printre atâtea inși ascunși în tine, pe cel mai reușit dintre ei. Un tip important printre feluriții pământeni muritori, Knut Hamsun, ar fi putut depune mărturie. După vămile prin care cu sau fără voia lui a trecut după ce l-au condamnat la moarte, dar i-au schimbat pedeapsa în surghiun, singurătate, sărăcie, uitare. El însă nu a mai vrut să trăiască. Dar a refuzat să moară până nu și-a văzut tipărită cartea în care zadarnic și în folosul nimănui încerca să se motiveze pe sine.

Dar ce zic eu nouă ani! Eram de la primul lustru de viață frați de cruce. Pe atunci, Genaru nu exista. El era Ovidiu, dar i se spunea Vidi, eu eram Gheorghe, dar acasă mă alintau „italienește”, Gigi. El mă numește (ca mai toți dintre prietenii mei de demult) Bălăiță. Uneori (cum pe vremuri în mahalaua noastră, unde cei mai înstăriți mimau, chipurile boierește, fel de fel de chestii, după părerea lor „de lume bună”), Jorj...

Drumul lung al prieteniei noastre (nu lipsite de multe din câte omenește se leagă și dezleagă) începe la Bacău, la grădinița din strada Băncii, colț cu Neagoe Vodă, lângă grajdurile primăriei și la

o aruncătură de băț de casa familiei Vasiliu, astăzi Muzeul Bacovia. În holul care mi se părea foarte larg și înalt, pe un perete gălbui și pe la poale atacat de igrasie, era atârnată, într-o ramă groasă și pătată de muște, o reproducere de mari dimensiuni după vreo stampă veche. Mucius Scaevola, cu palma deschisă în tipsia cu jăratec. Chipul lui senin și netulburat de spaima morții, fețele răvășite de ură și admirație ale inamicilor din jurul lui. Auzeai cum sfârâie carnea pe cărbunii aprinși, miroseai arsura grozavă, îți dădeau lacrimile și nu-ți mai luai nici în somn gândul de la curajul și dârzenia strămoșului. Fiindcă noi, cei de pe Manutanței, Regina Maria, Ardealului, Bradului, Costache Negri ș.c.l., eram urmașii Romei. Buna doamnă P., Educatoarea noastră. Scundă, blândă, mama răniților. Cel puțin o dată pe săptămână relua povestea lui Mucius Scaevola. De fiecare dată, mult îmbunătățită, în cele din urmă, altceva. Istoria Romei, de la gemenii de sub lupoaică la Columna lui Traian și Dacia Felix și mai departe, până în zilele noastre, de atunci când, în sfârșit, frații italieni cunoșteau gloria binemeritată. Tocmai deveniseră stăpânii Africii, cu capitala la Addis Abeba! Ne puneau cu dulci cuvinte să desenăm, cum puteți voi dragi copii, poveștile ei din care nu înțelegeam nimic. Gândul nostru era, firește, cu totul și cu totul la Circul Klutzki care tocmai se instala în medeanul vecin.

De la grădinița din Bacău la Institutul de Cultură Fizică din București nu fu decât un pas. Și de atunci până astăzi, încă unul. Un licăr, cât ai clipi, o amăgire. În care „Un gol istoric se întinde, pe-aceleași locuri mă găsesc și simt cum de atâta ploaie piloții grei se prăbușesc”. Într-o strofă din Bacovia stă viața noastră, prietene... Lumea întoarsă pe dos. Provizoratul sub toate formele. Gluma care poate ucide, râsul care nu mai vindecă. Războiul. Cortina de fier. Utopia comunistă. Imposibila alegere de sine, școala supraviețuirii. A asuma în scris viața trăită de tine. A nu te motiva prin sechele și alibiuri. A avea rezistența paznicului de far care, la 103 ani, încă urcă scara din turn, și a nu te lăsa păcălit de confuzia și fandoselile unei inteligenții snoabe și conformiste. Emoțiile sufocă sentimentele. Grotescul spurcă tragedia. Comicul eșuează în bășcălie. Farsă, comedie neagră. Resturi din ce și cum trăiseră părinții noștri, nimic din ce gândeam și am fi vrut să ni se întâmple.

Am văzut de curând o poză. Mai mulți literați și, între ei, Ovidiu. Ca întotdeauna, silindu-se să nu fie văzut din față. Existând în fel și chip, dar pe nevăgăte de seamă! Un provincial de elită. Plăcându-i să fie numit (și purtându-se ca atare) un anonim ilustru. Nu ne-am întâlnit de vreo trei ani. În ultima vreme, vorbim îndelung la telefon. Ca pe vremuri, în drumul de la școală spre casă, lângă para uriașă de piatră în care era înfipt stâlpul de iluminare publică, în punctul fix de unde Valea lui Ifrim cobora în pantă leneșă până la Pârâul Negel. Ca în nopțile albe de mai târziu, la Macul Roșu, la Bistrița sau în Ureche la Bunicul. Ca în nesfârșita șuetă (niciodată fără țintă) din redacție. Revista *Ateneu* a fost o foarte specială aventură intelectuală și nu numai. O teribilă iluzie. Un adevărat safari „într-o grădină publică tăcută”. Dacă n-ai fost acolo, nu ai de unde ști. Iar dacă o scoți din context, o croșetezi după ureche sau o ciugulești din jurnalul intim uitat de careva într-un sertar, iese o istorioară oarecare, cu niște bieți literați din provincie. Cum de fapt și eram. Doar că miza mare a celor foarte buni desparte apele și dă fiecăruia ce i se cuvine. Ovidiu era printre cei care mai au de primit. Poetul în stare să bată covoarele și să alerge sâmbăta la piață după cumpărături. Stăpânind deopotrivă domestica și poezia. A făcut de toate cele. Și încă face. Le lasă pe rând, reia după un calendar ocult. A scris romane și a compus piese de teatru. Riscând așadar (ca un zburător la trapez, fără plasă) încercarea ficțiunii și scândura nesigură a scenei sub lumina reflectoarelor. Încă din copilărie avea o manualitate extraordinară. Putea fura oul de sub cloșcă fără ca pasărea, în neobosită ei veghe deasupra cuibarului, să-l simtă în vreun fel. Sunt și acum blând invidios pentru cum reușea, mișcându-și cu iuțeală și cu precizie degetele, să prindă într-un nod complicat cârligul în struna undiței. Putea sparge în cioburi mici cu dinții un pahar și tot în dinți reușea să facă fărăme o lamă de ras, fără să sângereze nimic din cele așa de gingașe cărnuri moi din gură. Pasionat de istorie și antropologie, după cum în adolescență fusese interesat de chimie. Harnic peste măsură. Când nu scrie, se retrage în atelierul supradotat cu toate utilitățile și pictează minunate icoane pe sticlă sau, cu îndemânarea

lui drăcească, produce tot felul de obiecte fanteziste (din metal, plastic, lemn, os, piele și ce s-o mai găsi pe acolo), podoabe de o admirabilă, neașteptată frumusețe. Plăcerea cu care lucrează întreține mult interesul comercial (care funcționează, firește). Și, în tot acest timp, Ovidiu numai la poezie gândește. Talentați sunt mulți. Dar Ovidiu este îngăduit, se pare, în taina lucrurilor. În tot ce face, chiar și atunci când deseori mimează sau doar se joacă, există o naturalețe, aș zice, mozartiană. (Nu știu să-l preocupe muzica, dar demonul îmi șoptește parșiv la ureche că, de-ar pune Ovidiu mâna pe vioară și arcus, ar scoate-o la capăt fără cusur lăutărește la prima încercare.)

Poezia. Când și cum i-a venit? Amândoi ne-am copt târziu. În ce mă privește, nu numai în literatură. Cred însă că mi-aș putea aminti o dimineață de duminică, dormitorul cu patruzeci de paturi din fosta cazarmă a gărzii regale (unde era căminul băieților de la ICF, astăzi Sala Palatului) și pe Ovidiu, cu o carte de poezii sub pernă. (Autorul? Astăzi, greu de crezut. Cred că era Coșbuc...) Nu mică mi-a fost mirarea! Trudeam pe vremea aia să i-o iau înainte la niște „aparate” de gimnastică. Era mai bun decât mine. Pe pașaportul lui pentru viitor (naiba știe unde îl păstrează, poate în căptușeala vreunei șepci nu tocmai arătoasă, cu care își acoperă chelia când iese cu treburi sau la bazinul de înot), sub fotografia cât un timbru făcută „la minut” în grădina publică, pe când avea nouă ani, scrie cu tuș chinezesc și peniță Klaps: „Poet. Poezie”. Din cap sau din bibliotecă, din domestica la vedere și inferalia cu grijă ascunsă. Imprevizibilă, jucăușă, gravă. Sarcasmul lipsește, prea timida ironie nu îl îngăduie. Provincia, un fals lamento, un răsfăț, o alintătură de pe partea femeiască a fostului sportiv Bibire. De fapt, leagănul poeziei lui, pierderea și câștigul, *locul* poetului Genaru. Mereu artist. Meșteșugar atunci când trebuie. Balans acrobatic, pase de magician. Întrucâtva asemănătoare aceloră cu care, demult, într-un tren de navetiști, a făcut să adoarmă țeapănă ca și când ar fi murit o curcă vineție, în poala unei țărănci bătrâne. Cine mi-o mai cumpără-n halu’ ista, maică? Eu, mătușă, zise poetul, dar întâi s-o trezesc, chestia asta durează mai mult. Curca era vie, sănătoasă, caldă. Doar că dormea tun. Și ar fi dormit pesemne până la

adânci bătrâneți, de nu ar fi fost mâncată, bine friptă, chiar în noaptea aceea, la hanul Țaței Maria din coasta Mănăstirii Neamțului.

*Am hoinărit pe trenuri
Am moțăit prin cantoane cu solzi de aur
Și ascuns în viermuiala faurilor
mulți credeau c-am murit dar eu mi-am pus ferigi
la pălărie...
Mult mi-a plăcut să fluier a pagubă
s-o șterg de acasă prin canioanele suferințelor omenеști.
Și am băut șampanie din cizme
și m-am pudrat cu prafuri înșelătoare de zbor
solidar cu faptele fizice și metafizice
am testat anotimpurile
ca fierul roșu pe ceafa unui taur
bucuros de a preface cuvântul în vârstă...
Și furios am rupt de pe ziduri ferparele
ce anunțau moartea Artei
această bătrânică
zbârcită și longevivă care chiar mâine joi
împlinește vreo cinci mii de ani
și sunt invitat la onomastică
fără să-i cunosc
ținutul orașul strada și numărul.*

GEORGE BĂLĂIȚĂ

NUDURI

1967

Nedeflorată e lumea în calea poetului

ori prea bătrână, și ziua de ieri
e o lumină cu gâtul răsucit!
Am auzit trâmbița solstițiului de martie
dând semn
și albina trezită din hibernare
fecundează corola și cercelul puberei.
O, ce confuzii în ordinea acelorași sexe!

Și nu sunt erezii aceste privești,
ci numai trebuie să căutați asiduu
plăgile îmbătrânirii,
să vedeți în marile radiografii de arbori
oasele voastre leneșe.

Cu adâncimi de asii cerul prăfos
și oarbe, oarbe nepotriviri între noi.
Să pășim cu atenție, să nu credem în pojghițe.

Ce mosc dintre coapsele mării tulbură animalele
și trimite fecioara coaptă
în munții păstorului?

Printre sfeșnice de mesteceni căutând

însingurarea puberă
își îndoaie un genunchi pe rugul aprins
și se roagă
pentru agonia frunzei de viță.
Călăuzule, bate palma,
aici sunt semnele de hotar ale unei
noi împărății. Să intrăm?
Ca-n vitralii strălucesc untdelemnuri
umbrind nevăzutul; mijesc plăsmuiri

de rufe intime.

Ce vietăți pot fi? Blânde ori capcane?

Căci multe din cele luminoase-n priviri
au poftă de fecioare. Să pășim cu atenție,
să nu credem în pojghițe.

Ele dorm profund căci profetul

le-a promis un viitor.

Un mic talisman fără astâmpăr

și schimbător le mână prin vis.

O, dar tot le-am strigat:

aveți grijă, pubertatea e piele de Sagri,
nu se întinde, nu se amână!

Toate își vor trăi onomastica în cortul nopții
ori pe-un spate de mierlă,
sau într-o tavernă din port; hymen și țipăt,
lumea continuă cum a-nceput.

Nud de vișin!

Prin lujeri exultă fetia anului

și vietățile din nou află ce sunt,

bărbătuș ori femeie.

Apeiron, Apeiron, cu toții strigăm,

unde e viitorul? Mereu se ascunde

ce se-nmulțește. Și astrul răsare din oul de cuc.

Călătorul trece și pierde.

Îndreptați-l spre cea care așteaptă,

puține sunt, ah, prea puține

câteva clipe de pubertate!

Sfâșietor țipă păunul la revărsatul

crinului. Atunci pe obiectul de cult al înmulțirii
cad privirile Astarteei.

De-o mie și una de nopți ori o mie

il laudă cornutele, labiatele scoicii.

O, prinț al fecundării, călător

innoptat în ovul spre-a pieri apoi cu lumina,
stâlp de fluture,

numai tu auzi de la mari depărtări

cum seara, în odaie,

își face spălăturile religioase femeia.

Tu, al pretutindeniului, vis

al deschiderilor roze,

dar parte uscată a sihastrului.

Ție, atât!

Un imn ca o evaporare de subțiori curate

din tot ce e feminin,

afrodisiac pentru moarte.

În lumina amicală a lunii

neprihănitele dorm.

O, pieptar de hyacint, o, vestment,

mister al florilor de sân!

Dar trup fără saț, străveziu, agurid;

sufletul prin preajmă vi-l simt.

Și la toate vămile, la toate ieșirile

preotesele Astarteei vă așteaptă.

Neprihănitele dorm profund în embrion.

O, ritualuri de spălare a femeilor!

Măinile-ntâi, apoi chipul
și gâtul. El iese din trup
ca fumul unor jertfe de arome,
urmând subțiorile, sânii și
coborând,
măinile întunecă ordinea.
Iar noi, pedepsiții, le turnăm apa.

Sub stelele nalte corăbierii și turnurile

și greșeli în erotica florilor.
Iată, noaptea de-acum e plină și ca un
animal tânăr trăind din faima subțioarelor
fiica unui dans face șpagatul
în așternutul săracilor.
Ce tristă e acea femeie care se îndoaie
până atinge cu gura o zi din trecut,
a fetei.
O, însoțitoarea mea, adu-ți aminte de această seară,
și tu ai fost un fum lila
în vârful pădăiei.

Stau întins pe nisip

și ascult îngroșarea sângelui meu
ca pe o gănganie ce nu mai încapă prin vechile găuri.
Când în corole limpezi tremură sexele
o briză vestește trezirea mării.
Mare, femeie a uscatului!
Multe sunt împărțite în două
și la atingerea buzelor se petrece schimbul.

Eu însumi am auzit vorbindu-se în ținuturi oculte
de diamante feminine și masculine
și-acum cred totul.

Pubere arome se desprind din strânsoarea

unei centuri de argint!
Eu nu cunosc locuri reci pe trupul lor
și nici o putere mai mare
ca a ovulului în lume:
iar punctual din mijlocul pântecului
greu de aflat în măiestria mersului.
Eram jucători de noroc
iar priveliștile imitau mătasea;
ce sânge de animal tânăr!
Și nici un cântar pentru vocea noastră
ce se-ngroșă.
O, faima aceluia ținut era mare
și ochii noștri ardeau să-l cuprindă.

Rozul electric al unei garoafe

înlocuiește femeia poetului
în aceste aride miraje.
Dar seceta nu e ea însăși o mare floare de praf?
Ce cânturi lipsesc și buza prăpastiei
e caldă! Strident e numai glasul însinguraților
ca junghierea unui animal.

Tineri pelerini pe căi neumbrate
căutăm semnele vagi ale timpului pe chipuri,
pe morminte, pe cetățile focului,